

Marcu - Comentarii Jean Koechlin

Evangelia după Marcu este Evangelia Robului desăvârșit. Aici nu găsim relatate nici istoria nașterii Domnului Isus și, cu atât mai mult, nu genealogia Sa, câtă vreme, pentru aprecierea unui rob, calitățile luate în seamă sunt doar ascultarea, credințioșia, promptitudinea... Însă chiar de la primele cuvinte, El este desemnat ca fiind Fiul lui Dumnezeu, pentru ca cititorul să nu se înșele asupra Persoanei a Cărei lucrare smerită o va găsi relatată: este deci vorba de un rob de bunăvoie: „Fiind în chip de Dumnezeu”, Isus a luat El Însuși „chip de rob” (Filipeni 2.6,7). Precedat de mărturia lui Ioan, Domnul Își începe slujba imediat, astfel că acest cel dintâi capitol este caracterizat de folosirea cuvântului „îndată” (de unsprezece ori). Isus Se supune botezului. Deși „sfânt, fără răutate, fără pată” (Evrei 7.26), El Își ia locul printre păcătoșii care se pocăiau. Dar, pentru a nu fi confundat cu aceștia, Dumnezeu face din ceruri o declarație solemnă cu privire la „Sfântul Său Slujitor, Isus” (Fapte 4.27,30), declarație care se face auzită înainte ca El să-și fi început lucrarea. Nu se spune: în Tine voi găsi, ci: „Îmi găsesc plăcerea”. După aceasta, Isus este „mănat” de Duhul în pustiu, pentru a-l lega acolo pe Vrajmașul care ne ținea în robie (vezi cap. 3.27). Pretutindeni pe unde păcatul ne-a târât pe noi, dragostea și ascultarea L-au condus pe Isus, pentru a ne elibera.

Odată apărut Domnul Isus, prin chiar acest fapt, slujba lui Ioan Botezătorul se află la sfârșitul ei. Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat; Împăratul în persoană Se află în mijlocul poporului. Și El face o proclamație care se rezumă prin două porunci, întotdeauna actuale: „Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie” (v. 15). Domnul citește în inima fiecăruia răspunsul pe care îl dăm la această invitație urgentă. Celor care L-au ascultat și L-au primit, El le adresează apoi, personal, o altă chemare, de a-L urma slujindu-L. „Veniți după Mine” (v. 17), le spune El celor patru ucenici cărora le cunoștea înclinația interioară. Și imediat aceștia îl urmează. Ei vor avea privilegiul de a-L însoți pe Isus pe tot parcursul slujbei Sale, de a fi martorii Săi la tot ce vor fi văzut și auzit (1 Ioan 1.1...) și de a fi ucenicii Săi, învățați de El (Matei 11.29). Este condiția pentru a deveni, mai târziu, apostolii Săi, altfel spus, trimișii Săi (Ioan 20.21) pentru a predica evanghelia în lume. La Capernaum, Isus vindecă un om stăpânit de un duh necurat care se afla chiar în sinagogă, ca o caracteristică a stării de adânc faliment în care era căzut atunci Israelul. Încă de la începutul slujbei Domnului, puterea Lui este „la cuțite” cu cea a lui Satan, care acționează atât asupra trupurilor, cât și asupra sufletelor (despre care atât de puțini sunt conștienți).

După sinagoga din Capernaum, casa lui Andrei și a lui Simon este cea care devine scena unei minuni a harului. Isus este întotdeauna gata ca, odată primit în casele noastre, să ne aducă eliberările Sale. Să procedăm și noi precum ucenicii, spunându-Lui tot ce ne frământă (v. 30). Îndată ce a fost vindecată, soacra lui Simon se grăbește să slujească pe Domnul și pe Săi. Oare n-avea ea, în fața ei, exemplul celei mai mari slujbe? Se lasă seara, însă, pentru un astfel de Rob, ziua încă nu se sfârșise. Îi sunt aduși cei care aveau probleme cu sănătatea și, neobosit, El le ia durerile și îi vindecă. Care era secretul unei astfel de activități minunate? De unde scotea Domnul Isus putere mereu proaspătă? Versetul 35 ne învață că din comuniunea cu Dumnezeu Său. Observați în ce fel Își începea ziua acest Om desăvârșit (comp. cu Isaia 50.4 sf.). Când este însă informat de popularitatea pe care o avea, El părăsește mulțimile curioase să vadă doar minuni și pleacă să predice Evanghelia în altă parte. Domnul Isus vindecă apoi un leproș, căruia îi spune cu exactitate în ce fel trebuie să-și dea mărturia, o mărturie după Cuvânt (v. 44; Levitic 14). Din nefericire însă, omul acționează după propriile sale gânduri, iar aceasta în detrimentul lucrării lui Dumnezeu în această cetate.

În casa din Capernaum, Domnul Isus Se face recunoscut, conform Psalmul 103.3, ca Cel care iartă toate nelegiuirile și care vindecă toate neputințele. Cu privire la paralytic, El împlinește, în această ordine, cele două părți ale acestui verset, ca o mărturie pentru toți. Cel care iartă păcatele – lucrare spirituală – și care dă și o dovadă materială, vindecând astfel boala, nu poate fi altul decât Domnul, Dumnezeu lui Israel. Vameșii percepeau taxele pentru a le plăti romanilor, fapt ce atrăgea asupra lor pe de o parte bogăția (pentru că păstrau o parte pentru ei), iar pe de altă parte, disprețul compatrioților. Domnul însă, chemându-l pe Levi și acceptând invitația lui, arată că nu disprețuiește și nu respinge pe nimeni. Dimpotrivă, El a venit pentru păcătoșii notorii (cunoscuți de toată lumea), care nu-și ascund starea (1 Timotei 1.15); și ia masa împreună cu ei, devenind Prietenul lor. Pentru că, încă de la cădere, omului îi este frică de Dumnezeu și fuge de El, din cauza conștiinței sale rele, cea dintâi grijă a lui Dumnezeu, înainte de a salva făptura Sa, este să Și-o apropie, câștigându-i încrederea. Și aceasta a făcut Domnul Isus coborând până la întâlnirea cu omul mizerabil, pentru a-l face să înțeleagă că Dumnezeu îl iubește.

În timp ce cuvântul Robului desăvârșit este „îndată”, cel al iudeilor necredincioși este „de ce?” (v. 7,16,18,24). Întrebat cu privire la post, Domnul Isus răspunde că acesta este marca tristeții, care, prin urmare, nu se potrivește cât timp El Se află împreună cu ei. Nu era oare venirea Lui un prilej de mare bucurie pentru tot poporul? (Luca 2.10). El Se folosește apoi de această ocazie pentru a pune în contrast regulile și tradițiile iudaismului cu evanghelia libertății harului pe care venise să le-o aducă. Este trist de remarcă că omul preferă, în locul acestei evanghelii, formele religioase, pentru că acestea îi permit să-și facă o bună reputație înaintea altora, ... în timp ce continuă să-și împlinească propria voie. Spre deosebire de această categorie, v. 22 ni-l arată pe creștin ca fiind un om înnoit în întregime. Câtă vreme inima îi este schimbată și este plină de o bucurie nouă, obligatoriu și comportamentul său exterior va fi transformat. Fariseii îi învinuiesc în mod public pe ucenici că smulg spice în zi de sabbat. Omul suferă întotdeauna după placul său ceea ce i-a dăruit Dumnezeu. Sabbatul era un har acordat lui Israel, însă evreii l-au folosit ca pe un jug pentru a-și îngreuna robia spirituală (Fapte 15.10).

Are loc o a doua vindecare în sinagoga din Capernaum, și aceasta din nou într-o zi de sabbat (cap. 1.21...). Acestui bolnav, a cărui mână este uscată, Domnul îi cere exact fapta pe care el nu este în stare s-o împlinească. Începând prin a asculta, omul își face dovada credinței sale și aceasta îi permite lui Isus să-l vindece. Dar, vai, priviți la împietrirea inimilor celor care asistă! În loc să se bucure împreună cu omul vindecat și să admire puterea Domnului, acești oameni răi folosesc această minune drept pretext pentru a căuta să-L omoare. El însă își continuă lucrarea Sa de har, iar mulțimile, inclusiv dintre străinii din Tir și Sidon (și chiar și edomiți), continuă să vină la El pentru a-L asculta și a găsi vindecarea. După aceasta, El pune deoparte doisprezece ucenici și îi rânduieste „ca să fie cu El și ca să-i trimită...” (comp. cu Ioan 15.16). A fi cu Isus: ce privilegiu de nemăsurat și, în același timp, ce condiție indispensabilă pentru a putea fi apoi trimiși! Cum să împlinești un serviciu fără să fi primit mai întâi îndrumările Sale? (Ieremia 23.21,22). În această Evanghelie, fiecare dintre cei doisprezece este numit singur, pentru a ne învăța că un rob trebuie să aștepte direct și personal de la Stăpânul său să primească îndrumare și ajutor.

Întotdeauna dispus să-i lase pe oameni să se apropie de El, Domnul permite mulțimii să se înghesuie în casa în care a intrat, din moment ce el imediat începe să-i învețe din nou, fără să aibă timp nici măcar să mănânce. Noi, care adesea suntem atât de puțin dispuși să ne deschidem

ușa către străini sau să ne lăsăm deranjați în a schimba ceva în tabieturile noastre, să luăm exemplul de la această neobosită dăruire și de la această totală renunțare. Să ne gândim, de asemenea, că un vizitator nedorit este poate trimis la noi tocmai pentru a-i vorbi despre mântuirea sufletului. Unele persoane sunt tulburate de v. 29. Se tem că nu cumva, vreodată, fără să-și fi dat seama, să fi spus vreun cuvânt vinovat care nu va putea fi iertat niciodată. Ce subestimare a harului lui Dumnezeu! „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1.7). Hula împotriva Duhului Sfânt era înfiorătorul păcat al Israelului necredincios. Acest popor îi atribuia lui Satan puterea Duhului Sfânt cu care era îmbrăcat Domnul Isus; era un păcat de extremă gravitate acesta și, în plus, contrar oricărui bun simț (v. 26). În cel din urmă paragraf, Domnul îi distinge clar pe aceia pe care-i consideră membri ai familiei Sale. A face voia lui Dumnezeu înseamnă (și acum, ca și atunci) a asculta de Domnul Isus.

Domnul Isus rămâne lângă mare și învață mulțimile slujindu-Se de limbajul în imagini, cel al parabolilor. Cea dintâi este parabola Semănătorului, în care El Însuși Se prezintă ca fiind Cel care aduce și răspândește în lume sămânța bună a Evangheliei. Deși cunoaște inimile și modul în care acestea vor primi – sau nu vor primi – adevărul, El dă fiecăruia ocazia de a veni în contact cu Cuvântul vieții. Voi l-ați primit? Versetul 12 nu trebuie nicidecum să ne zăpăcească, încât să bănuim că Domnul S-ar teme că nu cumva, văzându-i pe oameni pocăindu-se, să fie obligat, împotriva voinței Lui, să le ierte păcatele! Să înțelegem că aici este vorba despre poporul iudeu în ansamblu. Acesta L-a acuzat pe Domnul Isus de a avea demon, respingând astfel mărturia Duhului Sfânt. Un asemenea păcat nu-i putea fi iertat, iar Israel va fi împietrit ca popor (cap. 3.29; Romani 11.7,8,25). Dar toți cei care doresc să-L întrebe pe Domnul Isus «în particular» (v. 10: „când a fost singur”) pot găsi „în jurul Lui” (v. 10), și astăzi, ca și atunci, loc pentru a auzi descoperirea tainelor Împărăției lui Dumnezeu (v. 11,34; comp. cu sf. v. 5 din Proverbe 28). Să ne folosim de acest mare privilegiu și în special să nu ne sustragem de la străngerile în care noi «Îl înconjurăm» pe Domnul (stăm „în jurul Lui”) pentru a asculta Cuvântul Său.

Domnul le explică ucenicilor Săi parabola Semănătorului. Ea este punctul de plecare al întregii Sale învățătură (v. 13); în adevăr, pentru a înțelege învățăturile Sale, este necesar ca Evanghelia să fi avut mai întâi rădăcina prinsă în inimă. Chiar dacă ne numărăm printre credincioși autentici, să ne gândim cu teamă că nu cumva, uneori, să fim găsiți asemenea primelor trei pământuri, pentru că nu numai vestea bună a mântuirii este ceea ce caută Satan să fure de îndată ce a fost semănată. Câte cuvinte nu ne-a adresat Dumnezeu nouă, în fața cărora inimile noastre n-au fost sensibile, deoarece contactul cu lumea le împietrise precum drumul (vezi cap. 6.52)? Sau de câte ori nu ni s-a întâmplat să acționăm conduși de sentimente, până când o încercare a demascat lipsa noastră de dependență și de credință (comp. cu v. 17)? Deși opuse nepăsărilor, îngrijorările („grijile veacului acestuia”) sunt la fel de dăunătoare (Luca 21.34). Prin „îngelăciunea bogăției și poftele după alte lucruri”, ele pot înăbuși, pentru un timp, viața spirituală a unui copil al lui Dumnezeu, lipsindu-L pe Domnul de rodul pe care acesta ar fi trebuit să-l aducă la vremea lui (Tit 3.14 sf.). „Fiți atenți la ce auziți” – recomandă Domnul Isus în Marcu (v. 24), iar în Luca 8.18: „Luați seama ... cum auziți”. În ce ne privește, în ce fel primim noi Cuvântul divin?

Parabola din v. 26-29 (a seminței) și cea la care aceasta își găsește corespondent în Matei (parabola neghinei de pe câmp: Matei 13) prezintă deosebiri apreciable în ce privește unghiul din care ne transmit învățătura. Aici este vorba de lucrarea lui Dumnezeu, în timp ce în Matei intervine și vrăjmașul, profitând de neglijența oamenilor care dormeau. În capitolul nostru, la v. 27, marele Semănător pare și El să doarmă, însă, în realitate, zi și noapte, nevăzut, veghează asupra seminței Sale prețioase și o înconjoară cu toată grija de care ea are nevoie pentru a crește până la seceriș. Dragi prieteni creștini, uneori ni se poate părea că Domnul este indiferent, că nu ascultă rugăciunile noastre, că lucrarea Sa este abandonată. Dar să ridicăm ochii, așa cum îi invită Isus pe ucenici să facă prin credință. Câmpurile sunt deja albe pentru seceriș (Ioan 4.35)! Pentru a trece pe malul celălalt, ceea ce corespunde cu traversarea primejdioasă a lumii, ucenicii nu sunt singuri. Împreună cu ei, în corabie, L-au luat pe Domnul, „așa cum era” (v. 36). Câte persoane nu-și fac despre Isus propria lor imagine falsă și văzută de departe? – „Cine este Acesta?”, întreabă ucenicii (v. 41). – Acela care a adunat vântul în pumnii Săi, care a legat apele într-o manta (Proverbe 30.4)!

Domnul și ucenicii Săi acostează în ținutul Gadarenilor. Cea dintâi persoană pe care o întâlnesc acolo este un om stăpânit în întregime de demoni, care-l fac furios și de neîmblânzit. Ce realitate îngrozitoare! Avem în această dezlănțuire portretul moral al omului păcătos: jucărie a diavolului, mânat și chinuit de patimi grosolane, locuind în moarte (simbolizată de morminte), neputând decât să-și facă rău lui însuși și să-i pună în pericol pe semenii săi... În zadar încercaseră aceștia să-i îngrădească puterea, legându-l cu lanțuri... Ce imagine a inutilității regulilor morale prin care societatea caută să stăvilească pornirile firii omenești! Probabil că noi ne-am fi depărtat îngroziți și dezgustați de o asemenea creatură. Domnul Isus însă nu S-a dat înapoi. Dimpotrivă, urmează să Se ocupe de acest nefericit, pentru a-l elibera din mizeria și din robia sa. Cât despre locuitorii cetății, aceștia par să nu fi reținut din această minune decât pierderea porcilor. La cererea lor, Domnul pleacă, dar lasă acum în urma Lui un martor. Pe care anume? Pe „cel care fusese demonizat” (v. 18). Nu este aceasta o imagine a zilelor noastre? Respins de această lume, Domnul Hristos îi păstrează aici pe cei pe care i-a salvat, dându-le ca misiune să vorbească despre El. Cum ne achităm noi de aceasta? (citiți Psalmul 66.16).

Un fruntaș al sinagogii, pe nume Iair, L-a chemat pe Domnul Isus să-i vindece fiica. Însă în timp ce Învățătorul Se află pe drum, o femeie, căreia niciun medic nu-i putuse da ajutor, urmează să-și recapete în taină puterea. Drag prieten care ai căutat poate în diverse locuri un remediu pentru mizeria ta morală, Isus trece încă și astăzi pe lângă tine. Procedează și tu precum această femeie: apucă marginea hainei Lui! (comp. cu cap. 6.56). Femeia știe că este salvată, de asemenea și Domnul știe, dar este nevoie ca toți să audă și de aceea Domnul Isus vrea s-o determine să-și învingă timiditatea, să se facă cunoscută, mărturisind public „tot adevărul”. În felul acesta, ea va primi, ca răspuns la credința ei, un cuvânt de har infinit mai minunat decât simpla vindecare: „Fiică, credința ta te-a mântuit; mergi în pace” (v. 34). În tot acest timp, casa lui Iair răsună de vaiete și de strigăte de disperare (dar nu dintr-o profundă sinceritate – vezi v. 40). Cu un cuvânt, Isus îl mângâie însă pe bietul tată (v. 36), îndreptând spre Dumnezeu gândurile acestui om... și totodată pe ale noastre: „Nu te teme; crede numai”. Apoi, printr-un alt cuvânt, atât de mișcător încât Duhul ni l-a transmis în însăși limba folosită de Mântuitorul (ebr. „Talita cumi”), El învie fițița.

Pentru locuitorii Nazaretului, Isus era „tâmplarul”. Timp de treizeci de ani, El își ascunsese gloria sub condiția smerită a unui meșteșugar de provincie; o asemenea înjosire este de neconceput pentru omul firesc, obișnuit să judece după aparențe. Dacă era dificil pentru mărturia Domnului să fie primită „în patria Lui și între rudele Lui și în casa Lui” (v. 4), cu cât mai greu este pentru mărturia noastră să fie primită în locul unde suntem cunoscuți ... cu toate defectele și cu tot trecutul nostru trist! Dar tot în același loc, și roadele unei vieți noi vor fi cu atât mai evidente și vor constitui cea mai puternică vorbire (Filipeni 2.15). Aleși în cap. 3.13-19, cei doisprezece sunt acum trimiși să predice pocăința. Domnul îi îndeamnă să nu ia nimic pentru drum. Viața lor trebuie să fie o viață de credință. Clipă de clipă, ei vor primi ceea ce le va fi necesar atât pentru slujbă, cât și pentru nevoile lor personale. Strângerea de provizii i-ar fi privat de bogate experiențe și i-ar fi făcut să

piardă din vedere legătura care-i unea cu Învățătorul absent. În ce privește sandalele, aici acestea sunt obligatorii: ele sugerează ceea ce Efeseni 6.15 numește „pregătirea Evangheliei păcii”. Orice credincios trebuie să-și aranjeze («orneze») mersul în așa fel încât să confirme mesajul de har al cărui purtător este (comp. cu Romani 10.15).

Pentru o conștiință rea, totul devine subiect de teamă (Proverbe 28.1). Atunci când Irod, cel care poruncise decapitarea lui Ioan Botezătorul, aude despre Isus, se îngrozește la gândul că profetul ar fi putut învia, căci aceasta ar fi însemnat că Însuși Dumnezeu a luat în mână cauza victimei Sale. Din aceleași motive, oamenii vor fi cuprinși de spaimă când Isus crucificat va apărea pe norii cerului (Apocalipsa 6.2,15-17; vezi și Apocalipsa 11.10,11). Dar ce fericită este partea lui Ioan, a celui mai mare dintre profeți, și ce contrast față de soarta nenorocitului ucigaș! Acesta este mai degrabă laș, decât crud ca tatăl său, Irod cel mare. Slab de caracter, dominat de patimi, „el stătea pe gânduri” (lit. „facea multe”) (v. 20) după ce îl auzise pe Ioan, cu excepția de a-și pune viața în acord cu voia lui Dumnezeu. A face o mulțime de lucruri, chiar lucruri bune, nu este suficient pentru a-l fi Lui pe plac. Sosește însă „o zi potrivită” (v. 21), da, potrivită pentru Satan și pentru cele două femei de care el se va folosi. Un banchet, seducția unui dans, o promisiune nesocotită, respectată din orgoliu ... nici nu era nevoie de mai mult pentru a comite o crimă dezgustătoare, plata unor chinuri ale sufletului mult prea îngrozitoare.

Apostolii care se reîntorc aproape de Domnul sunt foarte preocupați cu ceea ce au făcut și grăbiți să îi istorisească, dar Învățătorul știe că acum ei au nevoie de puțină odihnă și de aceea le pregătește un moment „deoparte” cu El. Noi, care invocăm adesea cu atâta ușurătate nevoia de a ne destinde, să privim la câteva din condițiile în care ucenicii gustă această odihnă: 1) urmează după o lucrare pentru Domnul; 2) nu poate fi vorba decât de puțină odihnă, pentru că pământul nici n-ar fi în stare să ofere una durabilă (vezi Mica 2.10); 3) este luată de departe de lume, și nu în distracțiile pe care aceasta le poate oferi; 4) odihna este un prilej de bucurie doar alături de Domnul. Odihnă de scurtă durată, într-adevăr, pentru că deja mulțimile se strâng! Domnul Isus le va hrăni sufletele, apoi trupurile (Matei 4.4); dar, mai întâi, Își pune ucenicii la încercare. Aceștia veneau să-l istorisească tot ceea ce împliniseră. Ei bine, era momentul de a-și dovedi capacitatea lor, în loc să-i trimită pe acești oameni. „Dați-le voi să mănânce” (v. 37), le spune Domnul, pentru a-i face să realizeze că orice putere vine de la El. În același timp, El îi asociază, prin har, gestului Său de bunătate. Înțelepciune, putere, dragoste: încă o dată vedem strălucind împreună aceste caractere ale Robului desăvârșit.

La cea dintâi traversare a lacului (cap. 4.35-41), Domnul Se afla cu ucenicii Săi, chiar dacă dormea în corabie. Aici, credința celor doisprezece este supusă la o probă și mai grea, deoarece Învățătorul nu Se mai află cu ei. El a urcat pe munte să Se roage, în timp ce aceștia, singuri în noapte, luptă cu vântul și cu valurile. Ei L-au pierdut pe Isus din vedere, însă El, detaliu remarcabil, îi vede pe marea agitată (v. 48). Și El vine la ei spre sfârșitul nopții (citiți Iov 9.8). Cât de puțin sunt ei pregătiți să-L întâmpine! Atunci, printr-un cuvânt, El Se face recunoscut și îi încurajează: „Îndrăzniți; Eu sunt; nu vă temeți” (v. 50; Isaia 43.2). Câți credincioși, trecând prin încercare, ajunși la capătul puterilor și pierzându-și curajul, n-au putut auzi astfel vocea cunoscută a Domnului, aducându-le aminte de prezența și de dragostea Sa! Acostând în ținutul Ghenezaretului, Domnul Isus este întâmpinat de nerăbdarea de a face multe minuni. Câtă deosebire față de începutul capitolului (v. 5-6)! «A-L recunoaște pe Isus precum au făcut acești oameni (chiar după o perioadă în care El le-a fost necunoscut) și a-L primi este suficient pentru a fi beneficiarii unor comori infinite ale harului Său, întotdeauna la dispoziția credinței» (S.P.).

Fariseii erau geloși pe succesul Domnului asupra mulțimilor, dar, temându-se de acestea, nu îndrăzneau să-L înfrunte direct. Atunci îi acuză pe ucenici, cum mai făcuseră deja în cap. 2.24. Pentru acești ipocriți, curăția exterioară avea o importanță cu atât mai mare, cu cât erau mai puțin preocupați de curăția conștiinței. În același fel, religia fără sfințenie convine de minune inimii firești. Fariseii se îngrijeau de aprobarea oamenilor și nu le păsa deloc de cea a lui Dumnezeu. Spre deosebire de ei, scopul credincioșilor este întâi de toate a plăcea Domnului (vezi Galateni 1.10). Și cum El privește la inimă, aceasta ne va determina să facem cu atenție „curățenia” interioară, altfel spus, să ne judecăm gândurile, motivațiile și intențiile în lumina Cuvântului care dă la iveală chiar și cea mai mică pată. Isus le arată acestor farisei că tradiția lor ajunge chiar să contravină poruncile divine, și aceasta într-un caz atât de izbitor, cel al considerației și al respectului datorat părinților. Insistăm asupra pericolului tradiției. A face un lucru doar „pentru că așa s-a făcut dintotdeauna” înlătură orice valorificare a unui drept și ne poate rătăci într-un mod grav. Noi trebuie întotdeauna să ne informăm cu privire la ceea ce spune Scriptura.

Domnul, care cunoaște atât de bine inima omului, îi pune în gardă pe ucenici cu privire la lucrurile care pot ieși din ea. Această inimă firească este deopotrivă și a noastră, dar, binecuvântat fie Dumnezeu, există un remediu pentru această stare (Psalmul 51.10). După constatarea pe care tocmai urmează să o facă, ne putem închipui ce bucurie l-a adus Domnului Isus întâlnirea cu femeia siro-feniciană. Severitatea cu care El Se poartă la început față de ea va pune în evidență nu numai o credință mare, pe care nimic nu o descurajează, ci și o umilință autentică, pentru că, spre deosebire de fariseii cei orgolioși, această femeie nu face caz de niciun titlu, de niciun merit; ea își ia adevăratul loc înaintea lui Dumnezeu și acceptă judecata îndreptată spre condiția ei (Isaia 57.15). Un surdo-mut este cel căruia Isus urmează să-i redea simțurile, după ce, mai întâi, îl ia „deoparte din mulțime”. Cine ar fi avut dreptul să se amestece în acest interviu al Mântuitorului cu cel de care El Se ocupa? Pentru convertirea unui păcătos este întotdeauna nevoie de un contact direct, personal și intim cu Domnul (vezi și cap. 8.23). Lectura noastră se încheie cu mărturia mulțimilor despre Isus: „Toate le face bine” (v. 37). Fiecare credincios, privind în urmă, ar trebui să poată confirma în același fel, ca bilanț propriu: Da, Doamne, Tu toate lucrurile le faci bine!

Când facem un bine, putem fi conduși de motive mai mult sau mai puțin mărturisite, cum ar fi, de exemplu, căutarea considerației (cum făceau și fariseii) sau încercarea de a ne împăca conștiința împlinind o îndatorire socială. Și cât de multe lucrări nu au astfel de motive chiar în creștinătate...! Domnul Isus era însuflețit neîncetat de mila pentru aceste mulțimi, pe care pentru a doua oară le hrănește printr-o lucrare de putere (v. 2; cap. 6.34). Contactele noastre zilnice cu lumea, poftele ei, murdăria ei, toate acestea tind să ne împietrească. Obişnuiți să vedem în jurul nostru mizeria materială, morală și, mai presus de toate, spirituală, nu mai suferim atât de mult pentru aceasta. Domnul Isus însă păstra o inimă divină de sensibilă: în cap. 7.34, „privind spre cer”, suspină (sau oftează) văzând starea surdo-mutului; în v. 12 din acest capitol, necredința fariseilor îl face să suspine adânc, iar în cap. 6.52 și 7.18 vedem cum îl întristează duritatea inimii propriilor Săi ucenici. Cele două minuni la care participaseră nu fuseseră suficiente să le dea ucenicilor încredere în Învățătorul lor...! (comp. cu Ioan 14.8-9). Cât de mult a suferit Domnul în timpul vieții Sale, atât din milă sau din compasiune, cât și din cauza necredinței, a nerecunoștinței oamenilor... uneori chiar a celor dintre ai Săi!

La Betsaida, cetate despre care Domnul are de subliniat în special că era marcată de necredință (Matei 11.21), El împlinește încă o minune, de data aceasta în favoarea unui orb. Pentru vindecarea lui este nevoie să intervină de două ori – în același fel, progresiv, în care venim și noi, uneori, în lumina lui Dumnezeu (Psalmul 138.8; Filipeni 1.6). Isus îi întreabă pe ucenici despre părerile care sunt în legătură cu El, după

care le adresează lor întrebarea fundamentală: „Dar voi, cine ziceți că sunt Eu?” (v. 28). Oricare ar fi părerile altor oameni cu privire la Domnul Isus, eu trebuie să am despre El o părere personală, iar aceasta doar ca punct de plecare pe calea pe care El mă invită să-L urmez, calea lepădării de mine însumi și a crucii unde eu sunt răstignit (mort) împreună cu El. Unele persoane aflate în încercare vorbesc despre crucea pe care trebuie s-o poarte sau despre «calvarul» pe care trebuie să-l accepte cu resemnare, însă nu aceasta este ceea ce vrea Domnul să ne spună aici. El cere fiecărui credincios să ia de bunăvoie povara de dispreț și de suferință pe care lumea nu se reține să i-o arunce cât timp el se arată că este credincios (Galateni 6.14). Domnul Isus accentuează cuvintele: „Pentru Mine”, deoarece ele conțin marele secret care-i permite creștinului să accepte să fie mort și față de lume și față de sine însuși (v. 35; Romani 8.36).

Potrivit promisiunii din v. 1, trei dintre ucenici sunt acum primiți să contemple mai dinainte „Împărăția lui Dumnezeu venită în putere”. Această Împărăție este reprezentată de Însuși Împăratul ei, în care ucenicii îl recunosc pe Isus, Învățătorul lor, înveșmântat cu măreție și cu glorie strălucitoare. Cel care obișnuia să-și acopere și să-și ascundă această glorie (Psalmul 104.1) sub umilul „chip de rob” (Filipeni 2.7) o descoperă pentru o clipă înaintea privirilor alor Săi, orbiți și uluiți. Atunci un glas străbate norii: este glasul care răsună deopotrivă și pentru noi: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit: de El să ascultați!” (v. 7). Cu cât mai multă măreție și demnitate are o persoană, cu atât mai importante sunt cuvintele sale. Și cum Cel pe care suntem invitați să-L ascultăm nu este altul decât Fiul Preaiubit al lui Dumnezeu, cu cât mai multă atenție trebuie să acordăm noi învățăturii Sale! (Evrei 12.25; citiți împreună cu Evrei 1.1,2 și 2.1). Oricât de bine ar fi fost pe munte (v. 5), ei trebuie să coboare de acolo, iar Domnul îi face pe cei trei ucenici să înțeleagă că ceea ce au văzut își va găsi împlinirea mai târziu. Nici Ioan (reprezentat prin Ilie), nici Însuși Domnul nu au fost primiți, pentru că mai întâi El trebuia să treacă pe la cruce și să sufere mult înainte să intre în gloria Sa.

Odată coborât de pe munte, Domnul își reia serviciul dragostei, serviciu cu privire la care apostolul Petru, cel care a avut privilegiul să-i fie martor, ne face un minunat rezumat în cartea Fapte. „Isus din Nazaret”, spune el, „umbla din loc în loc făcând bine și vindecând pe toți cei asupriți de diavolul, pentru că Dumnezeu era cu El” (Fapte 10.38,39). Domnul găsește o mare adunătură de oameni pălăvrăgind și vorbind între ei în contradictoriu. Cel care face obiectul acestei agitații este un băiat nenorocit, care de la vârstă fragedă suferea de cumplite crize nervoase provocate de un demon. În zadar a adus bietul tată înaintea ucenicilor cazul unicului său fiu: aceștia n-au putut alunga duhul rău. Înainte de a-l elibera El Însuși, Isus pune degetul pe motivul eșecului lor: necredința; pentru că „toate sunt posibile pentru acela care crede” (v. 23). Atunci, cu lacrimi, acest om se abandonează în voia Domnului. Înțelege că niciun efort al voinței nu-i va putea da credința și se recunoaște incapabil. În același fel putem spune și despre noi, că avem nevoie de ajutor divin nu numai pentru eliberarea propriu-zisă, ci și pentru a putea cere eliberarea. În v. 26, puterea demonică se manifestă încă o dată, pentru ca victoria Domnului să fie și mai evidentă. Domnul ia cu blândețe copilul de mână și îl ajută să se ridice.

Sărmanii ucenici! Când Învățătorul vine să le vorbească despre suferințele și moartea Sa, singurul lucru care îi interesează, încât ajunseseră pe punctul să discute între ei în contradictoriu, era să știe cine va fi cel mai mare. Prin întrebarea Sa, Domnul le cercetează inimile (v. 33), după care, cu har și răbdare, îi învață ce este smerenia. Această lecție este urmată de o alta. Ucenicii crezuseră că trebuia oprit un om de la a face minuni în Numele lui Isus. Din ce motiv? „Pentru că nu ne urma” (v. 38), este pretextul invocat de Ioan. Domnul le arată că și atunci fuseseră preocupați cu ei înșiși, și nu cu El. Să ne ferim de a fi sectari! Sunt atât de mulți creștini care îl urmează îndeaproape pe Domnul pe calea renunțării și a crucii (cap. 8.34), chiar dacă nu merg cu noi. Am găsit deja în Matei ceea ce corespunde cu v. 42-51 din capitolul nostru (vezi Matei 5.29...; 18.8...), însă remarcăm într-o manieră generală că, în Evanghelia după Marcu, învățăturile Domnului ocupă mai puțin spațiu în raport cu activitatea Lui. De exemplu, aici nu avem echivalentul predicii de pe munte. Puține cuvinte, dar multă dăruire, așa cum se potrivește unui slujitor credincios!

Fariseii încearcă să-L pună pe Isus în contradicție cu Moise, în chestiunea divorțului. El însă le încheie gura întorcându-Se înainte de lege, amintindu-le de rânduiala lucrurilor așa cum le crease Dumnezeu la început. Lumea a pângărit și a stricat tot ceea ce a stabilit Dumnezeu în frumoasa Lui creație, în special instituția căsătoriei. Împietrirea inimii, egoismul care i-a condus pe oameni la a disprețui și a denatura tot ceea ce ține de căsătorie se arată adesea și în lipsa lor de considerație față de copilași, de la care nu se exceptează nici ucenicii. Versetele 13-16 ne aduc câteva detalii suplimentare în raport cu Matei, care sunt atât de emoționante: Domnul începe prin a fi indignat de atitudinea ucenicilor, apoi îi ia cu tandrețe pe copilași în brațele Sale, unde ei sunt în siguranță deplină, după care îi binecuvântează în mod expres (comp. cu Matei 19.13,14). În scena care urmează, Marcu este din nou singurul care menționează un punct atât de important: dragostea Domnului pentru omul care vine să-L întâmpine. Acesta însă rămâne insensibil și pleacă, poate pentru totdeauna, preferând bogățiile sale deșarte în locul însoțirii, acum și pentru eternitate, a Celui care l-a iubit.

În Vechiul Testament, binecuvântările erau pământești, astfel că bogățiile erau privite ca o dovadă a favorii din partea lui Dumnezeu (Deuteronom 8.18). De aici și uimirea ucenicilor! Le fusese dat să vadă un om deosebit de prosper, deci în aparență binecuvântat de Dumnezeu, amabil, cu o purtare ireproșabilă și care era dispus să facă mult bine. Și Domnul îl lăsase să plece... Dacă nici asemenea calități nu deschid Împărăția lui Dumnezeu, atunci cine poate fi mântuit? În adevăr, le răspunde Isus, mântuirea este lucru imposibil la oameni; numai Dumnezeu a putut-o împlini (v. 27). Domnul îi condamnă aici nu pe bogați, ci pe „cei care se încred în bogății” (v. 24). De altfel, a-L urma pe El implică inevitabil renunțări, dar câtă vreme acestea sunt de bunăvoie, din dragoste pentru Domnul și pentru Evanghelie, vor fi în același timp și sursa unor bucurii fără seamăn, între care cea dintâi va fi sentimentul aprobării Sale. Ochiul atât de pătrunzător al Domnului (v. 21,23,27) privește în inima noastră pentru a vedea dacă sunt potrivite motivele care ne fac să acționăm, dacă este un răspuns drept la iubirea Celui care a părăsit totul pentru noi (vezi Zaharia 7.5). În acest capitol găsim ilustrate o sumedenie de trăsături ale firii (ale cărnii): amabilă (v. 17-22), înfumurată (v. 28), dominată de frică (v. 32), geloasă (v. 41), egoistă (v. 35-40).

Nu ne sustragem de la a face o remarcă în legătură cu credința lui Iacov și a lui Ioan. Deși știau că Învățătorul lor era Mesia, Moștenitorul Împărăției, și că vor avea parte împreună cu El, cererea lor dă totuși la iveală ignoranța și deșertăciunea inimii lor firești. Plin de har, Domnul îi strânge pe ucenici în jurul Lui și folosește această intervenție nefericită a celor doi frați pentru a le da o învățătură (atât lor, cât și nouă). Să nu înțeleagă ei oare că au înaintea lor pe Modelul smereniei prin excelență, pe Acela care, având tot dreptul să l se slujească, a dorit să devină Rob pentru a-și elibera făptura și a plăti cu viața Sa prețul răscumpărării cerute de Marele Judecător? Versetul 45 poate fi numit versetul cheie al Evangheliei, fiind un rezumat al acesteia. Duhul Sfânt ne înfățișează în acest capitol trei atitudini foarte diferite: omul pe care Domnul îl invită să-L urmeze și care pleacă (v. 21,22); ucenicii chemați și ei și care îl urmează, dar îngroziți (v. 32) și făcând caz de renunțările lor (v. 28); și cerșetorul orb, căruia Isus nu îi cere nimic când îl vindecă, dar care, fără niciun cuvânt și, aruncându-și haina care ar fi putut să-l stânjenească pe cale, îl urmează „pe drum” (v. 52). Remarcăm nestatornicia mulțimii, cea care la început îl muștră pe orb, dar

care, peste numai câteva clipe, îi va spune: „Îndrăznește...!” (v. 48-49).

Drumul Domnului Isus se apropie de sfârșit. Își face intrarea solemnă în Ierusalim, după care intră în templu, unde, pentru început, Își rotește privirea în toate părțile „la toate” (v. 11), ca pentru a Se întreba: Mă aflu Eu aici la Mine? Acest detaliu, specific lui Marcu, ne arată că Dumnezeu nu judecă niciodată în pripă starea lucrurilor înainte de a condamna (comp. cu Geneza 18.21). Cum trebuie să fi fost însă sentimentele Domnului văzând această casă de rugăciune ajunsă într-un asemenea grad de profanare...! El părăsește acest loc pângărit și Se retrage în Betania, împreună cu micul număr al celor care Îl recunosc și care Îl iubesc. Betania semnifică „casa Întristatului” sau a „smochinelor” (dubla semnificație este caracteristică Scripturii, fiind deseori întâlnită). În momentul în care Domnul Isus este constrâns să blesteme smochinul cel fără rod, care îl reprezintă pe Israel așa cum l-a găsit El, este ca și cum El, Întristatul, Săracul (Psalmul 40.17), ar întâlni acolo, și numai acolo, roade pentru Dumnezeu („smochinele cele bune”, potrivit expresiei din Ieremia 24.2), mângâiere pentru inimă, gustând mai dinainte „rodul muncii sufletului Său” la cruce (Isaia 53.11). În ciuda frunzișului bogat, imagine a unei religii frumoase, „nu sunt smochine în smochinul” lui Israel, după cum constată același profet (Ieremia 8.13).

Domnul curăță acest templu pe care îl cercetase în ajun; râvna Slujitorului desăvârșit Îl mistuie în cele privitoare la Casa Dumnezeului Său (Ioan 2.17). La căderea serii, El părăsește cetatea întinată, însă Se va întoarce în ea în ziua următoare, trecând prin fața smochinului. Răspunzând la remarcă lui Petru, Isus nu subliniază nicidecum propria Sa putere, ci îndreaptă gândurile ucenicilor spre Dumnezeu, ca și cum le-ar spune: Cel care Mi-a răspuns Mie este gata să vă asculte și vouă rugăciunile și să vă înlăture orice obstacol din calea voastră, fie cât un munte de mare. A avea credință în Dumnezeu nu înseamnă să ne străduim să credem în împlinirea dorințelor noastre, ci înseamnă să ne sprijinim pe Cineva pe care Îl cunoaștem, care ne-a dat promisiuni, care este credincios în a împlini aceste promisiuni și care ne iubeste. Există însă un caz când Dumnezeu nu ne poate răspunde sub nicio formă: atunci când avem „ceva împotriva cuiva” (v. 25). Iată pe calea relațiilor noastre cu Dumnezeu un munte de netrecut! Trebuie să ne ocupăm de el pe loc (imediat), pentru a regăsi înspre El, ca și înspre frații noștri, acele „drumuri croite” ale inimii, despre care ne vorbește Psalmul 84.5. Odată cu v. 27 încep și cele din urmă conversații ale Domnului, pe parcursul cărora El îi va uimi, unul după altul, pe adversarii Săi de diferite feluri.

Conducătorii poporului sunt constrânși să se recunoască în zdrobitoarea parabolă a viticultorilor răi. Remarcați cum este desemnat (numai în Marcu) cel din urmă trimis al Stăpânului viei: „mai având deci un singur fiu preaiubit...” (v. 6). Această expresie ne amintește de cuvântul Domnului către Avraam, „la acum pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești” (Geneza 22.2), și totodată ne traduce, într-un mod emoționant, afecțiunile Tatălui pentru Preaiubitul pe care L-a sacrificat pentru noi. Astfel demascați, fariseii și irodienii caută să riposteze. Cu complimente ipocrite, care însă, fără voia lor, sunt totuși o mărturie în favoarea Domnului Isus („Tu ești adevărat ... Tu înveți cu adevărat calea lui Dumnezeu”, v. 14), ei încearcă să-L încurce cu o întrebare deosebit de subtilă. Da-ul Său L-ar fi descalificat ca Mesia, în timp ce nu-l Său L-ar fi condamnat din partea romanilor. El însă le răspunde într-un fel cum nu se așteptau, făcând apel la conștiința lor. Ce divină și admirabilă înțelepciune! Cu toate acestea, de câte ori nu a trebuit Mântuitorul – Cel care este Dragoste și Adevăr – să sufere din cauza acestei rele credințe, a răutății, a acestei neconținute și „așa mari” împotriviri „de la păcătoși ... față de Sine”! (Evrei 12.3; vezi și Ezechiel 13.22).

La rândul lor, saducheeii încearcă să-și măsoare înțelepciunea cu cea a Domnului Isus. În realitate, ei nu credeau în înviere (v. 18; Fapte 23.8), iar Domnul îi înfruntă, în v. 26, tocmai pe acest teren, închizându-le gura prin Cuvânt. Deși învierea este dublu confirmată, atât prin Scripturi, cât și prin puterea lui Dumnezeu care L-a înviat pe Hristos (v. 24), totuși s-ar părea că niciun alt adevăr nu este mai mult pus la îndoială de necredința oamenilor (vezi Fapte 26.8). Însă, așa cum dovedește Pavel în 1 Corinteni 15, în înviere este cuprins unul dintre adevărurile fundamentale ale creștinismului: de el nu ne putem atinge fără ca întreaga noastră religie să se prăbușească. Spre deosebire de împotrivorii precedenți, cărturarul care Îl întreabă pe Domnul despre porunca cea mai mare dă la iveală onestitate și pricepere. Dragostea, răspunde Domnul Isus, este cea dintâi poruncă: dragostea pentru Dumnezeu și pentru aproapele constituie rezumatul legii (Romani 13.10; Galateni 5.14). Dragi prieteni, n-ar trebui oare ca noi să iubim mai mult decât Israel, din moment ce am fost căutați mult mai departe decât el (între națiunile străine de promisiuni) și aduși mult mai aproape decât el, în relația de copii ai Dumnezeului iubirii? (Efeseni 2.13).

Este rândul Domnului Isus să le pună o întrebare incomodă interlocutorilor Săi. Cum putea Hristos să fie în același timp și fiul și domnul lui David? (vezi Psalmul 89.3,4,36). Ei nu știu să explice, iar orgoliul îi împiedică să afle răspunsul ... chiar de la Hristos. Tocmai din pricina respingerii Lui, Fiul lui David urmează să ocupe poziția cerească pe care L-o atribuie Psalmul 110. Pentru a pune poporul în gardă cu privire la căpeteniile nedemne, Domnul schițează un trist portret al cărturarilor: îngâmfați, hrăpăreți și ipocriți. În mod regretabil, aceste trăsături i-au caracterizat și pe alți conducători religioși, în afară de cei ai lui Israel (1 Timotei 6.5). Versetul 41 ni-L arată pe Isus șezând lângă visteria Templului. Privirea-L pătrunzătoare, cu care L-am văzut deja cercetând totul și pe toți, observă nu numai cât (singurul lucru care conta pentru oameni), ci și cum dă fiecare. O sărmană văduvă se apropie aducându-și modesta și totodată mișcătoarea contribuție: câțiva bănuți care îi mai rămăseseră pentru a trăi. Emoționat, Domnul îi cheamă pe ucenici și comentează ceea ce L-a fost dat să vadă. Acest dar extraordinar – „tot ceea ce avea” – dovedea nu numai afecțiunea acestei femei pentru Domnul și pentru Casa Lui, ci și deplina încredere pe care o avea în Dumnezeu pentru împlinirea nevoilor ei (comp. cu 1 Împărați 17.13-16).

Ucenicii sunt impresionați de măreția și de frumusețea exterioară a clădirilor templului; Domnul însă nu Se uită „la ce se uită omul” (1 Samuel 16.7; Isaia 11.3). El intrase în acest templu și constatase nelegiuirea care îl cuprinsese peste tot (cap. 11.11); ochiul Său bate chiar și mai departe, spre evenimentele care, la numai câțiva ani după respingerea Sa, vor conduce la distrugerea cetății inovate. Istoria ne învață că, în anul 70, Ierusalimul a fost obiectivul unui asediu îngrozitor și totodată al unei distrugerii majoritare prin armatele lui Titus. Această pedeapsă înspăimântătoare nu a fost lipsită de o punere la grea încercare a credinței creștinilor, a acelora care se atașaseră atât de mult de cetatea sfântă. Domnul Isus însă îi încurajează mai dinainte prin cuvintele pe care le avem aici. Câți copii ai lui Dumnezeu, traversând persecuții, nu au avut experiențe binecuvântate cu astfel de ocazii! În momentul când trebuia să dea mărturie, ceea ce trebuia să spună le-a fost dictat de către Duhul Sfânt chiar atunci. Acesta a fost cazul lui Petru când a fost adus înaintea căpeteniilor, a bătrânilor și a preoților, în Fapte 4.8, cât și al lui Ștefan, în Fapte 7.55. Dar poate fi și al nostru, dacă și noi, în măsura noastră și potrivit nevoilor noastre, realizăm această putere a Duhului Sfânt și Îl lășăm să lucreze în noi.

Biserica nu va avea de traversat necazul cel mare pe care-l va cunoaște rămășița iudeilor (Apocalipsa 3.10). Odihnindu-ne pe această certitudine, să ne păzim totuși să nu cădem în somnul spiritual care ne pândeste într-un mod atât de periculos în lunga și înspăimântătoare noapte morală a acestei lumi. Să ne gândim la întoarcerea iminentă a Domnului și să luăm ca pentru noi îndemnurile atât de solemne din

acest capitol. O scurtă parabolă Îl prezintă pe Domnul ca un stăpân de casă care este absent, după ce-și va fi lăsat domeniul în responsabilitatea slujitorilor. Fiecare dintre ei a primit „lucrarea lui...”, precisă și specială. Și Stăpânul nu a făcut restricții, cu atât mai mult în ce privește diversitatea misiunilor de îndeplinit. Punctele de suspensie (...) care ar urma după „lucrarea lui...” nu sugerează oare numărul nelimitat de slujbe, deosebite unele de altele, pe care Domnul le-a pregătit pentru ai Săi? (comp. cu Romani 12.6-8). Ordinul scurt primit de portar (sf. v. 34) se adresează în aceeași măsură „tuturor”..., ceea ce înseamnă că și ție și mie (v. 37). Și, un amănunt remarcabil, cu acest scurt cuvânt, „vegheați!”, se încheie, în Marcu, slujba (lucrarea) Domnului Isus. Să-l păzim cu grijă în inimile noastre, cum păstrăm cea din urmă recomandare a unei ființe dragi care ne-a părăsit ... dar care Se întoarce!

În apropierea morții Domnului, sentimentele inimilor ies cu putere la iveală și sunt manifeste: Ură și dispreț din partea conducătorilor poporului care complatează la Ierusalim! Dragoste și respect în primitoarea casă din Betania, în care această femeie împlinește cu considerație „o lucrare bună”, rod al dragostei inteligente! Ce frumoasă ilustrare a închinării copiilor lui Dumnezeu! Ei recunosc în Mântuitorul respins pe Cel care este vrednic de toată cinstea și exprimă, prin Duhul și dominați de sentimentul nevredniciei, această adorare care este pentru inima Lui o mireasmă de neprețuit (remarcăm că oamenii sunt aceia care-i fac prețuirea – v. 5 – reducând totul la o chestiune de bani). Nu lipsesc criticile la adresa acestor adoratori, chiar din partea credincioșilor care așază binefacerea (v. 5) sau vestea bună (evangelia) înaintea tuturor celorlalte activități creștine. Fără a neglija aceste lucrări, să nu uităm că lauda este cea dintâi datorie a noastră. Și să ne mulțumim cu aprobarea Domnului în ceea ce facem, pentru a împlini, cu un duh zdrobit (simbolizat de acest vas), serviciul sfânt al adorării, singurul care să fie direct înspre El și pentru veșnicie. Versetele 10-16 ne arată ce dispoziții primesc ucenicii, pentru pregătirea Paștelui, ... și Iuda, pentru a-și trăda Învățătorul.

Este momentul ultimei cine. În aceste ceasuri intime, de rămas bun (de adio), în care Domnul Isus voia să lase afecțiunile Sale să vorbească liber, o povară Îi copleșește sufletul: nu crucea care se apropie, ci tristețea de nespus de a ști că acolo, în mijlocul celor doisprezece, se află un om care a decis pierderea Sa. „Adevărat vă spun că unul dintre voi ... Mă va preda” (v. 18). La rândul lor, ucenicii se întristează și își pun întrebări. Cu privire la aceasta nu au încredere în ei înșiși, cum vedem că vor avea în v. 29 și 31, când își vor susține devotamentul, în special Petru. După ce trădătorul este scos („îndată a ieșit”: Ioan 13.30), Domnul instituie sfânta masă de aducere-aminte. El binecuvântează, frânge pâinea și o împarte alor Săi; ia paharul, mulțumește și li-l dă. Și le explică sensul acestor simboluri simple, și totodată solemn prin faptele mărețe despre care ele aduc aminte: trupul Său dat și sângele Său vărsat, fundament de neclintit al credinței noastre. Cititorule, nu ți-ar plăcea să te afli în această cameră de sus, alături de Mântuitorul tău? Atunci, pentru ce nu te alături, în cea dintâi zi a fiecărei săptămâni, aceluia care vestesc moartea Lui, așteptând întoarcerea Sa? Domnul Isus cântă apoi un imn împreună cu cei unsprezece ucenici, după care merge, însoțit de ei, în grădina Măslinilor.

Îi revine acum Celui care a luat „chip de rob” (Filipeni 2.7) să arate până unde va merge ascultarea Sa. Va fi ea „până la moarte, și chiar moarte de cruce”? (Filipeni 2.7,8). Satan pune totul la bătaie pentru a-L face pe Isus să Se abată de la calea perfecțiunii Sale. În această luptă decisivă, el se folosește de teama și de înfiorarea Domnului care măsoară întreaga grozăvie a paharului mâniei lui Dumnezeu împotriva păcatului. Arma lui Isus este însă dependența Sa. Numele pe care Îl auzim rostit numai aici exprimă intimitatea atât de profundă dintr-un astfel de moment: „Ava, Tată”, strigă El, știind că această comuniune perfectă se va întrerupe când El va purta păcatul. Dar ceea ce antrenează o ascultare fără rezerve este tocmai dragostea Sa fără rezerve pentru Tatăl: „Nu ceea ce vreau Eu, ci ceea ce vrei Tu fie”! În fața unei astfel de lupte, cât de nescuzabil este somnul ucenicilor! Doar cu puțin timp înainte, Învățătorul lor îi îndemnase să vegheze și să se roage (cap. 13.33) și le cere aceasta cu insistență încă în trei rânduri. În zadar! El însă este gata. Trădătorul înaintează împreună cu cei care vin să-L prindă. Ascultă toți Îl părăsesc și fug, inclusiv, în final, tânărul înfășurat într-o pânză fină de in: imagine a mărturiei creștine care nu rezistă la probă.

În plină noapte, palatul marelui preot fierbe de agitație. Isus Se află înaintea acuzatorilor. Martori mincinoși aduc mărturii care nu se potrivesc, însă El nu Se folosește de aceasta pentru a Se apăra. Este condamnat, palmuit și lovit; Îl scuipează în față. Scumpul nostru Mântuitor acceptă toate aceste insulte vestite de profeție (Isaia 50.6). În mod regretabil, curtea palatului este scena unui alt joc! Petru nu Îl crezuse pe Învățătorul lui, pe Care chiar Îl asigurase: „Nicidecum nu Te voi tăgădui” (v. 31), apoi nu Îl ascultă, pentru a veghea și a se ruga în Ghetsimani: în acestea consta secretul înfrângerii lui. Deși Domnul Îl avertizase, spunându-i despre carne că „este fără putere” (v. 38), totuși Petru nu era pregătit să accepte, de aceea va gusta o amară experiență. Ceea ce nu vrem să învățăm cu Domnul, primind cu smerenie Cuvântul Său, vom putea învăța, într-un mod dureros, având de-a face cu Vrăjmașul sufletelor noastre. Pentru a fi și mai convingător că nu-L cunoaște „pe Omul acesta”, sârmanul Petru proferează blesteme și se jură. Să nu-L condamnăm! mai degrabă să ne gândim în câte feluri Îl putem renega noi pe Domnul dacă nu veghem: prin faptele noastre, prin cuvintele noastre sau ... prin tăcerea noastră (citiți 1 Corinteni 10.12).

Și lucrarea morții trebuie împlinită tot „îndată” (v. 1). Urgența de apropierea Paștelui și de graba de a isprăvi cu acest Prizonier care le inspiră teama, căpeteniile poporului nu pierd nicio clipă. Îl duc pe Isus la Pilat, dar nu înainte de a-L lega mâinile care vindecașeră atâtea nenorociți și care făcuseră întotdeauna numai bine. Înaintea guvernatorului roman, Mântuitorul din nou păstrează tăcerea, o tăcere al cărei profund motiv îl dezvăluie Psalmul 38.13-15; 39.9 și Plângeri 3.28. Rugăciunea Sa din aceste clipe este: „Pe Tine Te aștept, ... Tu vei răspunde, Doamne, Dumnezeul Meu” ... și: „Tu ai făcut aceasta”. Întârâtat de preoții cei mai de seamă, tot poporul, cuprins de o oarbă nebunie, cere cu strigăte mari să fie pus în libertate ucigașul Baraba și să fie răstignit Împăratul lor. Atunci Pilat, vrând să satisfacă mulțimea, îl eliberează pe criminal și îl condamnă pe Acela Căruia Îi recunoaște nevinovăția. Iată până unde poate merge dorința de a plăcea oamenilor! (Ioan 19.12). Soldaților brutali nu le pasă (își bat joc), pierzând ocazia de a se supune Celui care este la mâna lor (pentru că Se dăduse de bunăvoie). Și omul își încununează Creatorul cu spinii pe care pământul îi produsese drept consecință a păcatului (Geneza 3.18).

Omul împlinește cea mai mare nelegiuire din toate timpurile: Îl răstignește pe Fiul lui Dumnezeu, necruțându-L de la nicio formă de suferință sau de înjosire. Mântuitorul Se află acolo, pe lemnul infamiei, reținut de dragostea Sa pentru Tatăl și pentru oameni. „Socotit printre cei fărădelege”, cum anunțase Scriptura (v. 28; Isaia 53.12), El cunoaște, în plus, pe această cruce, tot felul de insulte și de provocări. Lumea Îl respinge, condamnându-se astfel singură; dar și cerul se închide, după cum exprimă strigătul Său de o inexprimabilă tulburare: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (v. 34; vezi Amos 8.9,10). Cerul este închis pentru El, ca să poată să se deschidă pentru noi; deoarece, pentru a aduce pe „mulți fii la glorie”, Căpetenia (Inițiatorul) mântuirii noastre a trebuit să fie consumat prin suferințe (Evrei 2.10). Această pagină a Scripturii – asupra căreia credința noastră se pleacă cu adorare – constituie documentul incontestabil care ne garantează intrarea în cerul gloriei, acces în legătură cu care ni s-a dat un semn prin perdeaua care este ruptă. Și strigătul puternic al

Mântuitorului dându-Și duhul este dovada că El Însuși Și-a dat viața (cu de la Sine putere, printr-un act suveran): este cel din urmă act al ascultării Celui care venise aici pentru a sluji, a suferi și a muri, dându-Și viața prețioasă „ca răscumpărare pentru mulți” (cap. 10.45).

Acum, când este trecut ceasul crucii în care Mântuitorul a fost singur, Dumnezeu găsește plăcere să ne dezvăluie râvna și considerația câtorva persoane devotate care Îl onorează pe Fiul Său. În primul rând îl vedem pe Iosif din Arimateea care cere de la Pilat trupul lui Isus și care se ocupă cu evlavie de înmormântarea Lui. Zorii zilei învierii ne arată apoi trei femei grăbindu-se să meargă la mormânt. Ele erau dintre acelea care „Îl urmau și-l slujeau” înainte de a asista cu durere la răstignire (cap. 15.40,41; Ioan 12.26). În dorința lor de a-l face un ultim serviciu Celui pe care credeau că L-au pierdut, Îi aduc miresme pentru a-l împarfuma trupul. Au însă de învățat lecția inutilității acestor pregătiri, pentru că un înger le anunță vestea glorioasă: Isus a înviat! Este însă o altă femeie, pe care nu o găsim la mormânt: cea care în cap. 14.3 unse picioarele lui Isus. Însemna aceasta o lipsă de afecțiune din partea ei? Nu, ci ea a dovedit tocmai contrariul; a știut să discearnă momentul când să-și răspândească parfumul. Să ne amintim că devotamentul dragostei este cu mult mai plăcut inimii Domnului cu cât este însoțit de discernerea voii Sale și a ascultării de Cuvântul Său.

Un cuvânt al lui Petru de la începutul cărții Fapte rezumă întreaga evanghelie după Marcu. Apostolul evocă „tot timpul în care Isus intra și ieșea în mijlocul nostru (două verbe caracterizând slujba), începând de la botezul lui Ioan până în ziua când a fost înălțat” la cer (Fapte 1.21,22). Primul tablou al Evangheliei: la Iordan, cerul se deschide deasupra lui Isus; ultimul tablou: același cer se deschide pentru a-L primi; între aceste două momente, viața Lui de slujire și de dăruire. Aprobă de Dumnezeu, El ocupă de atunci, „la dreapta mării” (Evrei 1.3), locul odihnei și al gloriei care Îi revin, lucrarea Lui fiind încheiată. Acum este rândul ucenicilor să și-o împlinească, urmând instrucțiunile din v. 15-18 ... precum și marele exemplu pe care l-au avut în fața lor. Dar nu sunt lăsați să se descurce prin propriile lor resurse, ci Domnul, „înălțat”, este văzut ca Cel care dirijează lucrarea alor Săi. Slujba este un privilegiu etern pe care și-l rezervă dragostea. Slujitor dintotdeauna (Deuteronom 15.17; Luca 12.37), El va coopera cu ucenicii Săi și îi va însoți cu puterea Sa (v. 20; Fapte 14.3; Evrei 2.4). Și noi, creștinii, chemați la rândul nostru să călcăm pe urmele Sale și să fim martori ai aceleiași Evanghelii, putem de asemenea conta pe El, dacă avem pe inimă să-l așteptăm slujindu-L.

clickbible.org